

Lekce 8

Tvé finance

Boží slovo se častokrát zmiňuje o vlastnictví a jeho místě v našem životě. Není pochyb o tom, že od samého začátku Bůh chtěl, aby člověk spravoval celou zemi i s jejím bohatstvím. Všimni si příkazů, které dal Bůh prvním lidem: „A Bůh jim požehnal (Adamovi a Evě) a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Genesis 1,28)

Je smutné vidět zničující následky toho, jak lidé zneužili a stále zneužívají tento úkol a výsadu danou Bohem. Lidé si dělají zbytečné dluhy, aby si mohli koupit více materiálních věcí. Bohatstvím země je nesmyslně plýtváno. Jen málo lidí si stanovuje priority ve svých financích. Výsledkem toho je lidská sobeckost, obavy a strachy, které zatěžují lidská srdce, rozpolcené rodinné vztahy, a i Boží království tím strádá. Když věřící nespravují své finance zodpovědně, mohou být nevěřícími lidmi vnímáni jako pokrytci.

Když odevzdáme svůj život Bohu, náš způsob života se musí změnit. Některé změny nastanou okamžitě, některé jsou postupné. Naše chování a způsob myšlení by se vždy měly řídit podle Božího slova: „Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.“ (Římanům 12,12; B21)

Způsob, jak křesťané přemýšlí a jak nakládají se svým bohatstvím a majetkem, pramení z naučeného vzorce chování. Tento vzorec může, avšak nemusí být správný. Před tím, než jsme poznali Krista, byl náš život postaven na našich schopnostech, instinktech a chytřích strategiích jak uspět. Možná jsme neuměli spravovat svůj majetek a byli chamtiví, sobečtí a hledali jen vlastní uspokojení.

Naše lidská přirozenost odmítá změnu a nesnadno se podřizuje Boží vůli. Ale jako ti, kteří následují Krista, můžeme spoléhat, že nám v tom Bůh pomůže. Ve chvíli, kdy ustanovíme Ježíše pánem

svého života, nemusíme žít dále sobecký život. Máme svobodu činit to, co se líbí Bohu. Bible je plná veršů, které mluví o tom, jak bychom měli spravovat své finance.

OBSAH

Boží principy ve spravování financí
Důležité oblasti správcovství
Víra, přinášení obětí a čekání
Chvála a správcovství

CÍLE

1. Uvést Boží principy a křesťanský pohled na peníze a majetek.
2. Probrat dvě klíčové oblasti správcovství.
3. Popsat, jakým způsobem jsou víra, přinášení obětí a čekání součástí Božího plánu.
4. Vysvětlit, proč je neustálá a upřímná chvála Bohu důležitá pro dobré spravování peněz.

Boží principy ve spravování financí

Cíl 1: Uved' Boží principy a křesťanský pohled na peníze a majetek.

Štědrost

Od samého začátku zjevuje Bůh sám sebe jako dárce požehnání. Ze všech planet Bůh vybral tu naši a proměnil ji svou silou v životodárné prostředí. Boží sláva je v jeho stvoření tak zřejmá, že Pavel píše:

„Jeho neviditelné znaky – jeho věčnou moc a božství – lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle.“ (Římanům 1,20; B21) Ježíš také řekl, že jeho Otec „... přece dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. (Matouš 5,45; B21) Každý člověk vděčí za svou existenci Bohu, tomu velkému Dárci.

Žehnání

Bůh chce, aby sis užíval jeho přízně, a chce ti požehnat ve všech oblastech tvého života. I přesto nejsme jako věřící stvořeni pouze k přijímání Božího požehnání, ale také k tomu, abychom byli požehnáním jeden druhému. Ježíš svým učedníkům řekl: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ (Matouš 10,8) Klíčovým znakem zralosti věřícího je radostná touha dávat. A protože je tato touha dávat druhým odlišná od dnešního způsobu myšlení, je potřeba Ducha svatého, aby umožnil každému křesťanu dávat s takovým srdcem, s jakým dává Bůh. Už ses dneska modlil za nové naplnění mocí Ducha svatého?

Správcovství

Abychom uměli správně užívat zdrojů, které máme k dispozici, musíme prvně porozumět biblickým principům Božího správcovství. Tento princip nás učí, že Bůh je ten pravý majitel všeho, co máme. Všimni si, co o jeho správcovství říkají následující verše:

- Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. (Žalm 24,1)
- Tvá jsou nebesa, tvá je i země, založil jsi svět a všechno, co je na něm. (Žalm 89,12)
- Mé je stříbro, mé je zlato, je výrok Hospodina zástupů. (Ageus 2,8)

Za starých časů správce odpovídal za majetek někoho jiného. My jako křesťané jsme správci majetku Boha. On nám světil čas, bohatství, příjem, talenty, schopnosti a dokonce i lidi. V podstatě nic není naše. Až jednou umřeme, všechno necháme za sebou. Proto je důležité porozumět naší omezenosti a uznat, že Bůh vlastní vše na zemi i na nebi.

Dobrota

V knize Genesis je slovo „dobrý“ použito nejméně sedmkrát k popsaní toho, jak nádherné bylo vše, co Bůh stvořil (Genesis 1,4, 10, 12, 18, 21, 25, 31). Princip Boží dobroty uznává, že Bůh je dobrý, štědrý a ochotný darovat dobré dary svým dětem. Někteří lidé tomu dnes

jen stěží věří kvůli utrpení a bolestem, kterými si prošli. Mohou to být muka způsobená nemocí, smrtí blízkého člověka, vracející se finanční tíseň, zklamání, potíže v rodině, krivda, špatné rozhodnutí a tak podobně. Přesto realita tohoto padlého světa nezmenšuje Boží lásku a dobrotu. Všimni si, jak Boží dobrotu popisuje žalmista:

- Jak veliká je tvá dobrota, kterou jsi zachoval těm, kdo tě ctí! Dokázals ji těm, kdo v tebe doufají, všem lidem na odiv! (Žalm 31,20; B21)
- Budou šířit vše, co připomíná tvoji velkou dobrotivost, budou jásat, jak jsi spravedlivý. (Žalm 145,7)

Musíme věřit, že pro ty, kdo ho milují, má Bůh připraveno mnoho úžasných věcí. Ono tajemství, jak zakoušet jeho dobrotu, tkví v zakoušení Boha samého; proto by se mělo poznávání Boha stát naší největší životní touhou. Ježíš to řekl takto: „Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Matouš 6,33) Tento verš nás učí, že materiální věci jsou pro náš život důležité a že se o ně Bůh postará, budeme-li my prvně hledat jeho království.

Důležité oblasti správcovství

Cíl 2: Diskutuj o dvou klíčových oblastech správcovství.

Dávat svůj čas

Jedním z důležitých aspektů stvoření je sabat neboli den odpočinku, který žel mnoho lidí ignoruje. Písmo nám ukazuje, že Bůh pracoval šest dní a sedmý den odpočíval. Bůh zavedl toto pravidlo pro všechny lidi a učinil jej součástí Desatera, které dal Mojžíšovi. (viz Exodus 20,8–11) Ježíš navíc řekl, když pobýval na této zemi, že je „pánem nad sobotou“ (Matouš 12,8). Ježíš učinil mnoho zázraků právě v sobotu, což rozzuřilo židovské duchovní, protože nerozpoznali, kdo Ježíš opravdu je.

Židovský svátek sabat se slavil sedmého dne každého týdne. Lidé pracovali šest dní a sedmý den odpočívali. Pro křesťany je prvním dnem v týdnu neděle, náš sabat, čas, kdy uctíváme Boha. Tato změna ze sedmého dne na první nastala krátce po zformování církve.

Křesťané vidí tento první den jako důležitý kvůli víře, že Ježíš tohoto dne vstal z mrtvých.

Dát jeden den z našeho týdne Bohu je velice důležité. Dává nám to příležitost strávit čas s Bohem a ostatními věřícími (viz Skutky 20,7). Umožňuje nám to hlouběji studovat Bibli a dát Bohu prvotiny naší práce. Přísloví 3,9–10 nám říká: „Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! Bohatě se naplní tvé sýpky, moštem budou přetékat tvé kádě.“ Nemusíš být zrovna farmář, ale jestli máš práci a příjem, část toho může být dána Bohu jako prvotina tvé práce. V podstatě dáváme Bohu zpět díl našeho času a práce.

Dávání desátek Bohu

Apoštol Pavel nám dává důležité instrukce ohledně dávání. Píše: „Pokud jde o sbírku pro církev v Jeruzalémě, dělejte to podle pokynů, které jsem dal církvím v Galacii. V první den týdne necht' každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu.“ (1. Korintským 16,1–2) Vidíme, že první křesťané dávali pravidelně a úměrně svému příjmu. A tak každý měl tu možnost se podílet – chudí, bohatí i ti průměrní. Nikdo se nemusel stydět, že dává méně než ostatní, dokud všichni dávali úměrně svému příjmu. Bylo to jednoduché – čím víc jsi získal, tím víc jsi mohl přispět.

Když se scházíme každý první den v týdnu, měli bychom být připraveni dávat. Dávání je běžnou součástí chvály. Náš dar by měl být úměrný našemu příjmu a úspěchu, přesně tak, jak napsal Pavel Korintským. To znamená, čím více nás Bůh obdařil, tím více bychom měli být ochotni mu dát. Pokud znáš dobře svou Bibli, potom víš, že Bohem ustanovený systém úměrného dávání existuje velice dlouho. Tento systém se nazývá „dávání desátku“ a znamená dávání desetiny z našeho příjmu. Jestli jsi o dávání desátek ještě nikdy neslyšel, tato kapitola ti pomůže tomuto principu porozumět.

Kde se v Bibli mluví o dávání desátek? Boží instrukce pro dávání desátek najdeme v knize Malachiáš, poslední knize Starého zákona: „Snete všechny desátky do obilnice, ať je v mém chrámě co jíst. Jen mě v tom vyzkoušejte, praví Hospodin zástupů, zda vám nezotvírám nebeské průduchy a nevylijí na vás požehnání, že ho ani nepobere.“ (Malachiáš 3,10; B21)

Bůh nám zde říká, že tato desetina patří jemu, a jeho lidé by mu tento dar neměli odpírat nebo z něho ubrat něco pro sebe. Nedat

Bohu jeho desetinu znamená okrást Boha o to, co mu právem patří. Všimni si, že Bůh zaslibuje, že převelice požehná své lidi, a protože mu dávají desetinu svého výdělků, nebudou mít nedostatek. Věříš tomu, že Bůh rozmnoží devadesát procent tvého příjmu poté, co jsi mu dal jeho desetinu? Miliony křesťanů, kteří dávají desátky, na vlastní kůži zažily Boží zázračné zaopatření. Takže jak vlastně dávání desátek funguje? Je to docela jednoduché. Z každého příjmu, který máme, oddělíme prvně jednu desetinu a dáme ji stranou. Neutratíme ji za žádné potraviny, složenky, kino ani další věci. Tato desetina je zasvěcena Bohu. Když se v neděli sejdeme s ostatními věřícími v církvi, dáváme desátek do košíku na sbírku jako duchovní akt chvály. Dáváme s radostí, jako bychom to dávali Bohu. Tento desátek jde církvi, která ho uvážlivě použije pro šíření evangelia Ježíše Krista. Dávání desátek je Boží způsob, jak finančně zaopatřit místní církve a její služby. Prostá realita je taková, že kdyby každý věřící dával desátky, žádná církev ani služby by netrpěly nedostatkem financí. Dávání desátek o nás říká, že uznáváme Boha jako vlastníka všeho svého majetku. Taková poslušnost Bohu nás osvobozuje od sobeckosti a chamtivosti. Ukazuje to také naše porozumění finančnímu zaopatření pro pastory, misionáře, nové budovy, nákup nových Biblí a podporu různých programů. Zprvu se ti může dávání desátek zdát nemožné, ale jakmile uvidíš, že Bůh je věrný svému slovu, začneš se z dávání desátek radovat a stane se to pro tebe výsadou. Mnoho věřících dává více než desetinu. Pamatuj si však, že nikdo z nás nemůže dát Bohu víc, než On dává nám.

Víra, přinášení obětí a čekání

Cíl 3: Popiš, jakým způsobem je víra, přinášení obětí a čekání součástí Božího plánu.

Víra

Na naší cestě s Bohem nám Bůh ukazuje novou realitu – jeho království. Než jsme přijali Krista, byli jsme plně zaměstnáni tímto světem a jeho názory. Po přijetí Krista si začínáme uvědomovat, že existuje jiný způsob života, který není postaven na našich schopnostech a úspěchu, ale na víře. Víra začíná přesvědčením, že existují dva světy, jeden viditelný a druhý neviditelný. List Židům 11,1 to vysvětluje takto: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme,

a být si jisti tím, co nevidíme.“ Fyzický svět, ve kterém žijeme, vnímáme skrze pět smyslů. Duchovní svět je také reálný, ale vnímáme ho skrze víru.

Pokud chceme, aby nás Bůh požehnal v každé oblasti našeho života, nemůžeme tento neviditelný svět ignorovat. Musí se stát naší prioritou, a proto se musíme naučit žít vírou. Pavel říká: „Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.“ (2. Korintským 5,7) Víra nás uschopňuje přijmout zaslíbené Boží požehnání. V listu Židům 11,2 (B21) se o víře píše: „Díky ní naši předkové došli u Boha uznání.“ Není žádné větší výsady než mít souhlas nebo náklonnost Boha ve svých životech.

V průběhu našeho růstu jako věřících je naše víra budována. Nutným předpokladem pro takový růst je pokora a učení se Božímu slovu. Pavel v listu Římanům 10,17 (B21) píše: „Véra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo.“ Pokaždé, když něco potřebujeme, měli bychom se spolehnout na Boha, věřit jeho Slovu a důvěřovat, že se o naši potřebu postará.

Přinášení obětí

Život ve víře nás přivádí k důležitému tématu obětování. List Židům 11 nám říká, že obětování pramení z víry v Boha. Všimni si, co se píše o Ábelovi: „Vírou Ábel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. Díky ní byl uznán za spravedlivého (neboť Bůh přijal jeho dary), a přestože zemřel, díky ní dosud mluví.“ (B21) Ábel a jeho bratr Kain přišli vzdát Bohu chválu (Genesis 4). Kain přinesl Hospodinu oběť z plodů země, které sklídl. Ábel přinesl z prvorozených ovcí svého stáda. Bible říká, že Bůh přijal Ábelovu oběť, ale Kainovu odmítl.

Nejsme si jisti, co bylo špatného na Kainově oběti, ale jedno víme určitě – Ábelova oběť byla z nenahraditelných kusů jeho stáda. Možná je Ábel hodně miloval a měly pro něj velkou cenu, ale i přesto chtěl přinést Bohu dar, který bude pro něj významný. Chtěl ukázat, že si Boha váží více než svého stáda. Ábel si uvědomoval existenci obou světů i to, že Bůh požehná obětní dar z prvorozených jeho stáda. Můžeme se od Ábela hodně naučit. Když dáváme Bohu – nehledě na to, co mu dáváme – nebojme se dát mu to nejlepší.

Začněme s dáváním ve svých životech. Pavel říká v listu Římanům 12,1: „Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydá-

vali své životy Bohu jako živou, svatou a příjemnou obětí; to bude vaše pravá bohoslužba.“ (B21) Ježíš také mluví o oběti: „Kdo nenechá svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“ (Matouš 10,38) Stezka vedoucí k největšímu Božímu požehnání je nalezena v životě přinášejícím oběti.

Čekání

Na tom, že každý člověk, věřící nevyjímaje, chce v životě zažívat určitý stupeň blahobytu, není nic divného. Nenech si od nikoho namluvit, že Bůh si nepřeje blahobyt lidí. Kořenem zla nejsou peníze jako takové, ale láska k penězům (1. Timoteovi 6,10). Bůh nám zaslíbil život v hojnosti (Jan 10,10). Taková hojnost požehnání pro naše životy ovšem vyžaduje trpělivost. Budeme to nazývat principem čekání. Pavel se o tom zmiňuje v listu Galatským 6,9: „Nepřestávejme tedy konat dobro, neboť v patřičný čas budeme sklízet bez ustání.“ (B21) Naše věrnost a dávání v životě je jako zaseté semínko v zemi, které nakonec vyroste a vydá úrodu. Apoštol Pavel používá toto přípodobnění v diskuzi o dávání v 2. listu Korintským 9,6–10. Přečtěme si, co říká: „Říkám vám, že kdo skoupě rozsévá, bude skoupě sklízet, ale kdo rozsévá štědře, bude sklízet štědře. Každý ať dává, jak se v srdci rozhodl, ne s lítostí, anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce. Bůh je schopen rozhojnit k vám veškerou milost, abyste vždycky a ve všem měli veškerý dostatek a mohli se štědře účastnit každého dobrého díla. ... Ten, který dává zrno k rozsévání i chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá dozrát plodům vaší spravedlnosti.“ (B21)

Důležité body Pavlova učení jsou tyto:

- Kolik zaséváme, určuje, kolik budeme sklízet.
- Dávat se má s radostným srdcem, ne z pocitu viny nebo pod tlakem.
- Slízet úrodu znamená zakoušet Boží přízeň. Budeme požehnáni v každé oblasti svého života, nejenom ve financích.
- Naše úroda bude dostačující pro náš život a pro další zasévání nebo investování do budoucí úrody.

Čas, který strávíme čekáním na Boha a na sklizeň, není promarněný čas. Během tohoto čekání nás Bůh často učí významné věci v našem životě a provádí nás skrze lekce víry. Pamatuj na to, že úspěch

a blahobyt nejsou pro Boha tím nejdůležitějším. Boží nejvyšší prioritou je, abychom byli podobni jeho Synu. To je jeho prvotní záměr v jeho jednání s námi.

Přečti si 2. list Petřův 1,5–7 (B21). V této pasáži čteme o vlastnostech, které chce Bůh vidět v našich životech. Všimni si, že první věc, o které Pavel řekl, že musí být přidána k naší víře, není materiální požehnání, ale ušlechtilost (morální zásadovost, ctnost). Dále jsou zmíněny vlastnosti jako poznání, zdrženlivost, vytrvalost, zbožnost, bratrská náklonnost a láska. Pavel také říká: „Když v těchto věcech porostete, dojdete k poznání našeho Pána Ježíše Krista a to vám zabrání v nečinnosti a neplodnosti.“ (2. Petr 1,8; B21).

Takže, začni zasévat! Poté, co zaseješ semínko, neztrácej trpělivost při čekání na sklizeň. Přejde v pravý čas. Dovol Bohu, aby v tomto čase čekání pokračoval ve své dokonalé práci na tvém životě.

Chvála a správcovství

Cíl 4: Vysvětli, proč pro dobré spravování peněz je důležitá neustálá a upřímná chvála Boha.

Příklad Noeho

Komunikace s Bohem a vzdávání chvály bylo před pádem světa přirozenou součástí lidského života. Když lidé vědomě zhřešili proti Bohu, komunikace s ním byla narušena a mnoho z jeho požehnání se vytratilo. Země byla prokleta. Lidé už nikdy více netoužili po duchovním světě stejně jako po tom materiálním. Přitahoval je materiální svět a jeho zlé skutky, přitom hledali cestu, jak uniknout z jeho prokletí. Začali hledat náhradu, kterou by mohli uctívat místo jediného a skutečného Boha.

Když se Bůh rozhodl zničit tento hříšný svět potopou, zachránil jednoho člověka z celé generace, který ho uctíval svým spravedlivým a bezúhonným způsobem života. V knize Genesis 6,8 se píše: „Ale Noe našel u Hospodina milost.“ Bůh ve své milosti učinil s Noem smlouvu, že on a jeho rodina přežije Boží soud nad světem. (Genesis 6,18–22) Po potopě vybudoval Noe Hospodinu oltář a uctil ho zápalnými oběťmi. Uznal tím Hospodina jako Stvořitele a vládce všeho. Vyjádřil tím též svoji vděčnost za zázrak zachování jejich životů.

Bůh dal potom Noemu velký slib: „Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země.“ (Genesis 8,22) Tento slib platí dodnes.

Uctívání

I my jsme dnes součástí přátelské smlouvy s Bohem, která zahrnuje mnoho krásných požehnání a milosti pro náš život. Byli jsme zachráněni před soudem. Bůh o nás pečuje. Uspokojuje naše potřeby. Připravil pro nás místo, až jednou zemřeme. Je pro nás připravená nádherná věčnost, na kterou se můžeme těšit. Chvála by v našem životě měla být tím nejdůležitějším. Když chválíme, měli bychom se zaměřit na Boha a ne na materiální věci. Apoštol Pavel nám v Korintským 3,1–2 říká: „Když jste byli vzkříšeni s Kristem, vztahujte se k nebeským výšinám, kde Kristus sedí po Boží pravici. Myslete na nebeské věci, ne na pozemské.“ (B21)

Bůh chce s námi mít důvěrné přátelství po celou dobu našeho života tady na zemi. Netouží po pouhém povrchním přátelství, ale po opravdovém splynutí a partnerství. Čím více ho budeme poznávat, tím více ho budeme milovat a toužit mu vzdávat chválu. V Bibli nenajdeme lepšího příkladu přátelství, než jaké měl s Bohem Abraham. Bylo tak důvěrné, že Jakub napsal: „... byl nazván přítelem Božím“. (Jakub 2,23) Bůh učinil s Abrahamem a jeho potomky zvláštní smlouvu a zaslíbil mu úžasné věci. Abraham pochopil, že Bůh jemu a jeho potomkům dal zemi Kenaán. Zjistil, že celý svět bude požehnan skrze jeho potomky. Bůh vždy naplnil všechny jeho potřeby a dokonce i v jeho stáří mu zázračně umožnil mít syna, zákonného dědice. Abrahamovou odpovědí byla chvála i v podobě stavění oltářů Bohu, všude, kam se dostal.

Usiluj stát se Božím přítelem a vzdávat mu chválu. Místo zaměření na svoji vlastní hodnotu, peníze nebo majetek, se zaměř na hodnotu, kterou má Bůh. Když chválíme Boha, přinášíme mu oběť chvály (Židům 13,15–16), svůj majetek (Filipským 4,16–18), své uznání a sebe sama (Římanům 12,1). Chválu nevzdáváme z povinnosti, chvála je spontánní, upřímná.

Požehnání, které plyne z chvály, se přelévá do všech oblastí našich životů. Bůh uspokojuje naše potřeby a otvírá možnosti, které bychom sami nebyli schopni otevřít a které nikdo nezmaří. To však neznamená, že ti spadnou peníze z nebe do klína, nebo že bys měl

dát v práci výpověď a nebo se přestat starat o potřeby své rodiny. To jistě ne, ale Bůh ti pomůže najít dobrou práci, získat potřebné peníze a zaopatřit tě pro život.

Boží přízeň nám dává nadšení do života a umožňuje nám být těmi nejlepšími v čemkoli, co děláme pro Boží slávu (1. Korintským 10,31).

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Žalm 24,1

Žalm 31,19

Malachiáš 3,10

Matouš 10,8.38

Římanům 12,1–2

1. Korintským 10,31

1. Korintským 9,6–10

Koloským 3,1–2

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Důsledky špatného spravování peněz mohou být:

- a) zbytečné dluhy, ztráta majetku, obavy a rozvod.
- b) hromadění majetku, kupování domu nebo auta.
- c) finanční podpora potřebným a dalších významných událostí.

2. Který z následujících principů je zbožným principem pro zacházení s penězi?

- a) Princip lásky, naděje a oddané služby.
- b) Princip správcovství, dobroty a žehnání.
- c) Princip pravidelného navštěvování církve, dospělosti a modlitby.

3. Správce je ten, kdo:

- a) opravuje auta.
- b) stará se o majetek někoho jiného.
- c) je hodně štedrý.

4. Proč bychom měli věnovat Bohu alespoň jeden den v týdnu?

- a) Abychom mohli jet na výlet, relaxovat a navštívit svou rodinu a přátele.
- b) Abychom měli čas na dokončení své práce doma a v klidu mohli sledovat křesťanský kanál v televizi.
- c) Abychom se mohli sejít s ostatními věřícími v církvi a dát Bohu svůj desátek.

5. Dávat Bohu desátky znamená dát mu zpět:

- a) 5 % ze svého příjmu.
- b) 10 % ze svého příjmu.
- c) 15 % ze svého příjmu.

6. Pokud odvádíme Bohu desátky, Bůh nám zaslubuje:

- a) že bohatě naplní naše sýpky.
- b) že budeme šťastní, bohatí a chytrí.
- c) že nám dá vše, po čem jsme kdy toužili.

7. Proč je důležité mít víru, abychom byli dobrými správci toho, co nám Bůh svěřil?

- a) Víra nám pomáhá učinit odvážná finanční rozhodnutí v oblasti investic.
- b) Víra nám pomáhá připravit se na koupi věcí, i když na ně zrovna nemáme peníze.
- c) Víra nám pomáhá důvěřovat v Boží zaslíbené požehnání.

8. Princip přinášení obětí nás učí, že:

- a) musíme dávat víc než průměrný člověk.
- b) duchovní svět je velice reálný.
- c) život přinášející oběti je životem víry.

9. Jeden z důvodů, proč musíme čekat na úrodu z našeho dávání, je, že:

- a) Bůh dělá úžasné věci v našich životech, zatímco čekáme.
- b) Bůh otálí s požehnáním pro své děti.
- c) život nám přináší různé výzvy a to vyžaduje naši trpělivost.

10. Proč je princip uctívání tak důležitý?

- a) Když chválíme, zaměřujeme se na Boha, a ne na materiální věci.
- b) Když chválíme, trénujeme se ve zpěvu.
- c) Když chválíme, naše mysl i tělo relaxuje.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. a (8.1)
2. b (8.1)
3. b (8.1)
4. c (8.2)
5. b (8.2)
6. a (8.2)
7. c (8:3)
8. c (8.3)
9. a (8.3)
10. a (8.4)

O AUTOROVI LEKCE

Michael Bean slouží už přes 30 let a je pastorem ve First Assembly of God v Portage v Indianě. Je ženatý a má tři děti. Mike získal absolventský diplom z Moody Graduate School v Chicagu v Illinois.